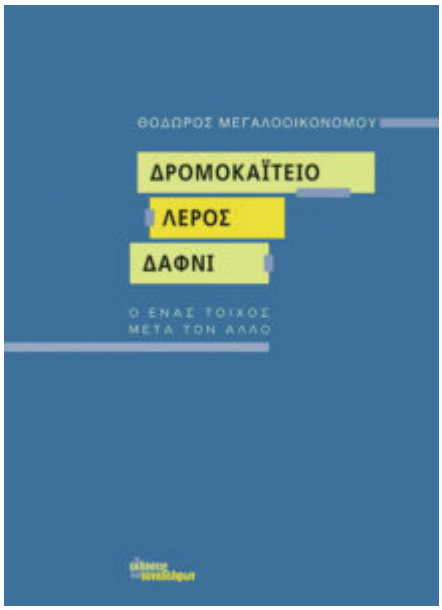
Εισήγηση ΕΚΧ Αλιμούρας από την βιβλιοπαρουσίαση του βιβλίου “Δρομοκαϊτειο, Λέρος, Δαφνί : Ο ένας τοίχος μετά τον άλλον” του Θ. Μεγαλοοικονόμου

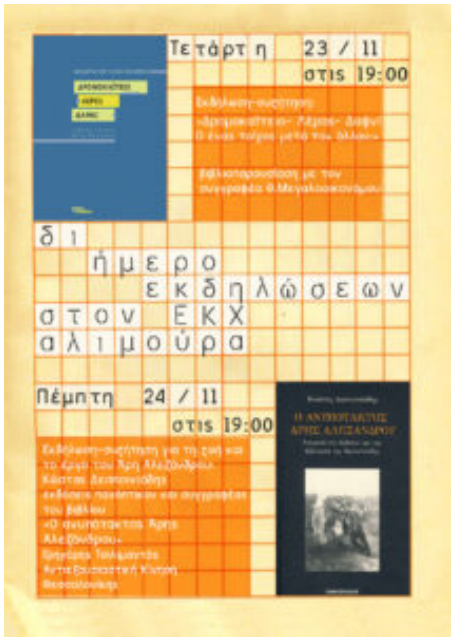

Στο βιβλίο <<Δρομοκαϊτειο, Λέρος, Δαφνί : Ο ένας τοίχος μετά τον άλλον>>, ο Θ. Μεγαλοοικονόμου ανατρέχει στο ιστορικό της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης στην Ελλάδα, αναρωτώμενος αν αυτή υπήρξε ποτέ ουσιαστικά και ποιοι ήταν οι πολυδιάστατοι παράγοντες που την εμπόδισαν. Παράλληλα, θίγει ζητήματα όπως η επικινδυνότητα, το ακαταλόγιστο, η τοξικοεξάρτηση, η προσφυγιά και η αστεγία, τοποθετώντας τα στον πυρήνα της κοινωνικής ρίζας του ψυχικού πόνου, όπως γράφει και ο ίδιος. Επίσης, στέκεται στην έννοια της Αποϊδρυματοποίησης όχι ως απλά το ξεπέρασμα του ασύλου και την ρήξη με το παραδοσιακό ψυχιατρείο- φυλακή, αλλά ως την διαρκή κινηματική διαδικασία ουσιαστικής επανένταξης του ατόμου στον κοινωνικό ιστό, μέσα απ’ την προσπάθεια ικανοποίησης των δικών του αναγκών. Παράλληλα, έρχεται σε ρήξη με το κυρίαρχο ψυχιατρικό μοντέλο, τον βιολογικό αναγωγισμό, δηλαδή την αντιμετώπιση των ψυχικά ασθενών ως χημικές εξισώσεις του εγκεφάλου τους, θεωρία και πρακτική που αφαιρεί την κοινωνική παράμετρο απ’ το ζήτημα της ψυχικής υγείας. Αντιθέτως επιμένει σε αυτήν, πιστεύοντας τόσο ότι οι κοινωνικές συνθήκες τις οποίες ζούμε είναι αυτές που προκαλούν ψυχικά νοσήματα στα άτομα, όσο και ότι οι κοινωνικές συνθήκες τις οποίες μπορούμε

να μετασχηματίσουμε και ανοικοδομήσουμε, είναι αυτές που μπορούν να τα θεραπεύσουν. Έτσι, εμβαθύνοντας στην κοινωνική διάσταση των ψυχικών νοσημάτων, προτείνει ότι τα κοινωνικά προβλήματα απαιτούν κοινωνικές λύσεις, και έτσι η πραγματική θεραπεία αυτών οφείλει να αναζητηθεί μέσα απ' τις σχέσεις, τους ρόλους και τα νοήματα που συνδέουν τον ψυχικά άρρωστο με την κοινωνία. Με βάση τον κυρίαρχο λόγο και πρακτική της ψυχιατρικής, όσο πιο πολύπλοκες οι ανάγκες των ατόμων, τόσο ευκολότερα απομονώνονται, ιδρυματοποιούνται και εν τέλει απορρίπτονται. Με την επιστροφή στην κοινότητα και την συσχέτιση του χώρου της ψυχικής υγείας με την κοινωνική σφαίρα, καλούμαστε τόσο ως άτομα όσο και ως κοινωνικός χώρος, να πάρουμε θέση και να προκαλέσουμε ρήγματα στην θεωρία και πρακτική του αποκλεισμού.

Ζούμε λοιπόν σήμερα μια κοινωνική πραγματικότητα όπου η συσσωρευμένη δυσφορία των ατόμων μπορεί να ονομαστεί κατάθλιψη ή κάπως αλλιώς, δηλαδή μετατρέπεται σε μια πάθηση δυνητικά ιάσιμη με την χορήγηση της κατάλληλης φαρμακευτικής αγωγής. Η φτώχεια, η στέρηση και η επισφάλεια που μας διαπερνάνε είναι τόσο οι αιτίες εμφάνισης ψυχικών νόσων, όσο και τα εμπόδια για την αναζήτηση εξειδικευμένης ψυχικής βοήθειας. Με τις κρατικές παροχές ψυχικής υγείας να απαξιώνονται και να περικόπτονται συνεχώς από την μία, και το συχνά δυσβάσταχτο κόστος αναζήτησης της βοήθειας κάποιου ιδιώτη από την άλλη, γίνονται ξεκάθαροι οι ταξικοί αποκλεισμοί και στο ψυχικό πεδίο. Η αυξανόμενη ανεργία και οι κακοπληρωμένες δουλειές μας, συχνά μας εμποδίζουν να πραγματώσουμε βασικούς στόχους όπως το να νοικιάσει κάποιος ένα σπίτι μακριά απ' το πατρικό του, να κάνει οικογένεια, να πάει διακοπές, να ταΐσει τα παιδιά του ή να θερμάνει το σπίτι του και μας γεμίζουν δυστυχία ή και με το αίσθημα ανικανότητας. Παράλληλα, έχουμε το κράτος να μας πετάει ψίχουλα με τα επιδόματά του για να ψωνίσουμε τα βασικά και να βάλουμε βενζίνη, θίγοντας ακόμα παραπάνω την αξιοπρέπεια μας. Η συνθήκη της καραντίνας και η τηλεργασία, τηλεκπαίδευση που έφερε, προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερη επιδείνωση στην γενικευμένη μοναξιά, αποξένωση και εσωστρέφεια που

νιώθουμε, ενώ κατάφερε να ενταντικοποιήσει την ζωή μας ακόμα και όταν αράζουμε στο σπίτι μας. Η απροκάλυπτη και ωμή κρατική βία σε συνδυασμό με την στάση της δικαιοσύνης μας κάνουν να νιώθουμε την αδικία και την καταπίεση στα σώματά μας, ενώ η αντίδραση σ' αυτή την πραγματικότητα είναι σχεδόν απαγορευμένη. Και ενώ έχουμε όλον αυτό τον ζόφο πάνω απ' τα κεφάλια μας, έχουμε και την συστημική ψυχολογία να μας προτρέπει να το δούμε θετικά. Μετατρέποντας την παραγωγικότητα και το συνεχές τρέξιμο, την κοινωνική και επαγγελματική ανέλιξη, τις αποσπασματικές και επιφανειακές σχέσεις με ανθρώπους και τόπους σε πραγματικές ανάγκες και προτρέποντας μας να ζήσουμε την ζωή μας στο έπακρο και να καταναλώσουμε εμπειρίες, μας βυθίζει στον ιδιωτικό και ατομικιστικό ζόφο του νεοφιλελευθερισμού.

Ακόμα, νιώθουμε την ανάγκη να μιλήσουμε για το συστηματικό καθεστώς ψυχικής οδύνης που βρίσκονται οι πρόσφυγες. Άνθρωποι οι οποίοι ζουν δίπλα μας αλλά σε μεγάλη απόσταση από μας, έγκλειστοι ή με ελάχιστη και περιορισμένη μετακίνηση, υπό συνεχή εποπτεία, με απουσία κοινωνικής συμμετοχής, σε καθεστώς ανεργίας ή κακοπληρωμένης εκμετάλλευσης, άμεσα εξαρτώμενοι απ' το κράτος ή από ΜΚΟ άρα χωρίς ουσιαστικό έλεγχο πάνω στις ζωές τους. Κι όλα αυτά ενώ έχουν ήδη να διαχειριστούν το τραύμα της προσφυγιάς και της κακοποίησης. Επιπλέον, είναι συχνό

φαινόμενο λόγω τις διαφορετικής κουλτούρας και του άκαμπτου ψυχιατρικού λόγου, η μη κατανόηση των μορφών έκφρασης της ψυχικής οδύνης και του πόνου αυτών των ανθρώπων κι άρα να θεωρούνται ψυχωτικοί και να τους χορηγούνται ισχυρές φαρμακευτικές αγωγές με αποτέλεσμα την καταστολή και τον πλήρη ψυχικό αποκλεισμό τους. Βέβαια, το παράδειγμα αυτό είναι μια ακόμα απόδειξη ότι ζούμε σε έναν κόσμο και μια κοινωνία που αντιμετωπίζει αποκλίνουσες ομάδες ατόμων σαν παράσιτα με την στοίβαξή τους σε απομονωμένους χώρους μακριά απ' τα μάτια της κοινότητας, σε ένα καθεστώς συνεχούς καταστολής και εξόντωσης, όπως οι ψυχικά ασθενείς στην Λέρο, οι αντιφρονούντες στα ξερονήσια, οι φυλακισμένοι σε φυλακές υψίστης ασφαλείας και τώρα οι μετανάστριες στα camps.

Βλέποντας έτσι, την σύνδεση ψυχικού και κοινωνικού πεδίου θεωρούμε πως ο ρόλος ενός Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου είναι σημαντικός. Μέσα σε χώρους σαν αυτόν μπορούμε να συζητήσουμε και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας ενάντια στο ψυχιατρικό μοντέλο που ακολουθείται. Να ασκήσουμε κοινωνικό έλεγχο και πίεση στην κρατική πολιτική που δημιουργεί ψυχιατρεία-φυλακές, με καθηλώσεις και ακούσιες νοσηλείες με την βοήθεια μπάτσων που βάζουν το χέρι τους στην περαιτέρω κακοποίηση του ψυχικά ασθενούς. Να αναδείξουμε και να εμποδίσουμε ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων δομών ψυχικής υγείας- όπως συμβαίνει και στην κλινική του Πανεπιστημιακού νοσοκομείου Ιωαννίνων με την ΜΚΟ ''ΕΠΡΟΨΥΗ''-, πολιτικές που αυξάνουν τον αποκλεισμό, τον κατακερματισμό και την ασυδοσία εντός του ψυχικού πεδίου. Να αναδείξουμε και να ενισχύσουμε αγώνες του θεραπευτικού προσωπικού και ασθενών για την καλυτέρευση των συνθηκών σε κάθε δομή ψυχικής υγείας.

Ωστόσο, ένας Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος μπορεί να κάνει και κάτι άλλο σημαντικό. Εντός αυτού, δημιουργείται μια κοινότητα ατόμων που συνάπτουν συντροφικές σχέσεις μεταξύ τους και έχουν κοινά προτάγματα και στόχους. Δημιουργείται λοιπόν, ένα πεδίο παρέμβασης για την αποδοχή και κατανόηση ατόμων με θέματα ψυχικής υγείας. Η καθημερινή συμβίωση και δραστηριότητα, η

προετοιμασία και εκπλήρωση κοινών στόχων όπως εκδηλώσεις, παρεμβάσεις αλλά και το απλό άραγμα σε ένα μπαρ επιτρέπουν την παρατήρηση και καλλιέργεια ενδιαφέροντος για την ψυχική κατάσταση των ατόμων. Έτσι, μπορεί να προκύψει ένας δίαυλος προσέγγισης και επικοινωνίας για τα ψυχικά μας ζητήματα ενάντια σε πιο παρεμβατικούς θεσμούς όπως η οικογένεια και οι ψυχίατροι. Μοιραζόμενοι τα προβλήματα που μας γεννάει η κοινωνική πραγματικότητα και η αλληλοστήριξη σε αυτά με έμπρακτους τρόπους όπως για παράδειγμα η κάλυψη σιτιστικών αναγκών μέσα από συλλογικές κουζίνες, μας υπενθυμίζει ότι δεν είμαστε μόνα μας και ότι ο τρόπος να τα αντιπαλέψουμε είναι η συλλογικοποίηση των ζωών μας. Τέλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσοι θεωρούμαστε ‘΄ ψυχικά υγιείς ’’, αποτελούμε μέρους του κόσμου που θεωρεί τον άλλον άρρωστο, μέσα απ’ την κρίση και την ματιά μας αναπαράγεται ο διαχωρισμός υγιών- ασθενών. Έτσι, και η δική μας κρίση και αντιμετώπιση αποτελεί το πρωταρχικό πεδίο παρέμβασης και αναθεώρησης, επιδιώκοντας την μεγαλύτερη αποδοχή και συμπερίληψη των ψυχικά ασθενών στους χώρους μας.

Εισήγηση της Α.Κ.Θ στην εκδήλωση No Justice No Peace

Η εισήγηση διαβάστηκε στην εκδήλωση που διοργανώθηκε από την ΑΚ Θεσσαλονίκης & Τον Ε.Κ.Χ Respiro Di Liberta στη ροτοντα στις 9/10/2022

Νομιμότητα και Κοινωνική Δικαιοσύνη: Ποινικό Δίκαιο του Εχθρού και Αντιστάσεις

Ζούμε σε μία περίοδο κατά την οποία το κράτος έχει κηρύξει πόλεμο στην κοινωνία μονομερώς. Στην ολομέτωπη επίθεση που βιώνουμε, τα βασικά όπλα κράτους-κεφαλαίου είναι ο νόμος και η καταστολή. Από τη μία, είναι πλέον ξεκάθαρο σε όλες μας ότι νόμος είναι απροκάλυπτα το δίκαιο του κεφαλαίου, του κράτους, του ισχυρού. Σε επίπεδο επιβολής του νόμου, η καταστολή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να περιοριστεί ο χώρος και ο χρόνος των αντιστάσεων που αναζητούν ανάσες ελευθερίας μέσα στην πνιγηρή ατμόσφαιρα της ένστολης εποπτείας.

Στον κόσμο της ανισότητας η δικαιοσύνη είναι το προνόμιο των δυνατών και η ψευδαίσθηση των αδυνάτων. Τα δικαστήρια μοιράζουν ala carte αποφάσεις συντασσόμενα στο πνεύμα των καιρών. Έχοντας το χώρο και τον χρόνο με το μέρος τους, απαλλάσσουν οικείους και καταδικάζουν εχθρούς σε ευθεία αντιπαράθεση. **Είναι η επίδειξη ισχύος όχι της εφαρμογής του νόμου αλλά της παράβασής του. Ας έχουμε υπόψιν πώς τα κοινοβουλευτικά καθεστώτα της Δύσης στηρίζονται στο Σύνταγμα και τους νόμους για να αποσπάσουν τη συναίνεση, και στην παράβαση τους για να μπορέσουν να λειτουργήσουν.** Για αυτό το κράτος δεν δεσμεύεται έναντι όλων αλλά μόνο με όσους έχει δεσμούς αμοιβαίου συμφέροντος. Η δέσμευση του είναι ευθέως ανάλογη με το ύψος των αμοιβαίων συμφερόντων και σε κάθε περίπτωση τα συμφέροντα των καταπιεσμένων παραμερίζονται εντελώς και μόνο κατόπιν επίμονης κοινωνικής πίεσης τίθενται ξανά υπό διαπραγμάτευση.

Αυτή η λυσσαλέα επίθεση του κράτους μεταφράζεται με νομικούς όρους ως καθεστώς εξαίρεσης και ποινικό δίκαιο του εχθρού. Ως εχθρός λογίζεται το κάθε υποκείμενο ή ομάδα που είναι μη διαχειρίσιμο, μη κυβερνήσιμο και δύναται να δημιουργήσει ρωγμές στην κρατική παντοδυναμία ή την εθνική συνοχή. **Οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια της κανονικότητας και θέτει σε κίνδυνο το κοινωνικό φαντασιακό που διαιωνίζει τις κυρίαρχες αξίες, θεωρείται απειλή για το έθνος-κράτος και κατ' επέκταση εχθρός που πρέπει να αντιμετωπιστεί με μηδενική ανοχή.** Όσο σε καθεστώτα που επιβάλλουν συστηματικά συνθήκες εξαίρεσης, η

ισονομία έχει καταλήξει έννοια σχεδόν ξεπερασμένη, το κράτος δεν ενδιαφέρεται να είναι ούτε κατ' επίφαση δημοκρατικό. Ο σημερινός κυρίαρχος σχηματισμός έχει διαρρήξει πρώτος το κοινωνικό συμβόλαιο, αθετώντας κάθε υπόσχεση προς τους «υπηκόους» του, και έχει αποβάλλει κάθε δημοκρατικό προσωπείο επιδιώκοντας πια ξεκάθαρα και μόνο την κυβερνησιμότητα.

Φωτογραφία από τον Άλκη Κουπίδη"

Ποιοι είναι όμως οι εχθροί που το κράτος δικαιολογείται να τους στερεί θεμελιώδη δικαιώματα; Θα μπορούσε να είναι σε αυτή τη θέση κάποιος γνωστός σκηνοθέτης με πολιτικά κονέ που βιάζει ανήλικα ή κάποιος ιδιοκτήτης καταστήματος που νιώθει απειλή στο πρόσωπο ενός φοβισμένου μη ετεροκανονικού ανθρώπου; Θα μπορούσε να είναι κάποιο μέλος ακροδεξιάς οργάνωσης ή κάποιος ένοπλος κρατικός φρουρός; Αυτοί φαίνονται να είναι πλήρως δικαιολογημένοι να προβαίνουν σε εγκλήματα, επικαλούμενοι τη δουλειά τους, την ιδιοκτησία τους ή την υποκριτική τους τέχνη, σε αντίθεση με τα θύματά τους που πρέπει να δικαιολογήσουν το τί γύρευαν στα Εξάρχεια όντας 16 χρονών, τί γύρευαν στο κοσμηματοπωλείο, γιατί είχαν αντιφασιστική δράση ή γιατί δε μίλησαν νωρίτερα. Πόσο δίκαιο είναι τελικά να θεωρείται αποδεκτό ή παράπλευρη απώλεια το να δολοφονείται ένας 15χρονος Ρομά σε αστυνομική καταδίωξη ή να δέχονται επίθεση φοιτητές με κρότου-λάμψης σε ευθεία βολή; Πόσο δίκαιο και ηθικό είναι να επαναπροωθούνται βίαια μετανάστες σε νησίδες στο Έβρο όπου αφήνονται μέρες αβοήθητοι, όσο το κράτος υπερασπίζεται τις δολοφονικές του πρακτικές, και προσπαθεί να μετατοπίσει τη συζήτηση στο αν η εν λόγω νησίδα είναι ελληνικό έδαφος ή όχι, λες και έχει αυτό καμία σημασία, και μετά χωρίς καμία ντροπή αποπειράται να στερήσει ακόμα και το όνομα ενός πεντάχρονου νεκρού προσφυγόπουλου;

Ακόμα, όμως, και σε υποθέσεις που αφορούν μια μεγάλη μερίδα πολιτών ή και ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο, το κράτος δε διστάζει να στοχοποιήσει ως εχθρούς όσους το αμφισβητούν ή

αντιστέκονται στις πολιτικές του. Από πορείες και απεργίες που απαγορεύονται ή κρίνονται ως παράνομες και καταχρηστικές, σε καταλήψεις που εκκενώνονται ως κέντρα ανομίας, το κράτος δεν επεμβαίνει μόνο για να περιστείλει ή για να διαλύσει ό,τι του αντιστέκεται, αλλά και για να προβάλει την ηγεμονία των δικών του προτάσεων. **Κεντρικός στόχος είναι ο δημόσιος περιορισμός του κοινωνικού χρόνου και χώρου και η μεγέθυνση του αντίστοιχου ιδιωτικού, προκειμένου να αφοπλιστεί η συλλογική δράση για μία ζωή που αξίζει να την ζει κανείς.** Για εμάς δίκαιο είναι να μπορούμε να αναπνέουμε στο δημόσιο χώρο, στις πλατείες και στις γειτονιές μας και όχι να περιφράσσονται από την αστυνομία για ιδιωτικά συμφέροντα. Για εμάς δίκαιο είναι να συνυπάρχουμε σε αρμονία με τη φύση και όχι να λεηλατούμε τους φυσικούς πόρους σε ένα αδιέξοδο μοντέλο αέναης ανάπτυξης.

Αυτή η face to face αντιπαράθεση απροσχημάτιστη και ωμή βάζει νέους όρους στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Ο κλοιός γίνεται ασφυκτικός και απαιτεί μία άλλη αντίληψη για την αντίσταση. Οι ευκαιριακές συμμαχίες, οι αυτοαναφορικές δράσεις και οι ηγεμονίες του δρόμου συντρίβονται μπροστά στο τείχος της κρατικής επέλασης. **Σε αυτό που εννοεί σε βάρος μας σήμερα η κρατική επέλαση δεν μπορούμε να απαντάμε με υπονοούμενα ούτε να αφήσουμε το δίκαιο στην αστική δικαιοσύνη. Οι κοινωνικοί αγώνες της απελευθέρωσης δεν εκλιπαρούν για δικαιοσύνη αλλά την ορίζουν με την πάλη τους.** Να αποκαταστήσουμε τα νοήματα σημαίνει ταυτόχρονα και να τα εννοήσουμε στην πράξη με αντίσταση, συλλογικοποίηση και επιμονή. **Η συμμαχία με και για τη ζωή, με και για ισότητα, με και για δικαιοσύνη είναι το ενοποιητικό τρίπτυχο των σύγχρονων αγώνων που ανοίγουν δρόμους περπατώντας τους. Θα είμαστε στους δρόμους, στους χώρους εργασίας μας, στις πλατείες και στις γειτονιές μας γιατί ξέρουμε ότι δεν θα υπάρχει χώρος και χρόνος για εμάς αν δεν τον δημιουργήσουμε.**

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

https://www.facebook.com/AKthess

EKX RESPIRO DI LIBERTA

https://www.facebook.com/respirosocialspace

Σχολείο εκπαίδευση και καταστολή (εισήγηση στο διήμερο φεστιβάλ του ελεύθερου κοινωνικού χώρου RESPIRO στον χώρο του ΑΠΘ

Στέλλα Τσιλιμαντού-Τελλή μαθήτρια β' λυκείου και μέλος της αυτόνομης μαθητικής ομάδας Gatto Nero

Μιλώντας από την σκοπιά της μαθήτριας, θέλω να θίξω μερικά ζητήματα τα οποία θα έπρεπε να λαμβάνονται υπόψη και να συνυπολογίζονται στην σκέψη μας όταν αναφερόμαστε σε κατασταλτικές πολιτικές.

Για αρχή, στο χρονικό σημείο που μιλάμε, φυσικό είναι το ενδιαφέρον να έχει στραφεί προς την φοιτητική κοινότητα, η οποία είναι αυτή την στιγμή ο μεγαλύτερος δέκτης μιας ισχυρής και ολοφάνερης προσπάθειας καταστολής και πάταξης των φοιτητικών αντιδράσεων όπως και μιας προσπάθειας να εμποδίσουν την ανύψωση ενός δυναμικού φοιτητικού κινήματος ικανό να σταθεί ανάχωμα σε συγκεκριμένες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Οι μπάτσοι είναι το μέσο της καταστολής και όχι η ίδια η καταστολή. Περιφρουρούν απλώς πολιτικές και στην προκειμένη την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Όλα αυτά φυσικά υποδηλώνονται πίσω από μια διπλωματική κρυψώνα, την δημιουργία αυτής της περίφημης βιβλιοθήκης που σύμφωνα με το κυβερνητικό αφηγήμα θα αντικαταστήσει την βαρβαρότητα των καταλήψεων με τις βιβλιοθήκες και την γνώση ή κοινώς θα συμβάλλει στην ολοκλήρωση μιας καλομελετημένης μεθόδου, σε ένα αποστειρωμένο πανεπιστήμιο το οποίο θα εξυπηρετεί μόνο συγκεκριμένα οικονομικο-πολιτικά συμφέροντα και όχι τις πραγματικές ανάγκες των φοιτητών/φοιτητριών.

Όμως για να επιστρέψω στα μαθητικά, αυτή η αστυνομία της σκέψης και των κινήσεων πέρα από το κομμάτι των πανεπιστημίων ,εντοπίστηκε έντονα στην αρχή του φετινού σχολικού έτους στο πλαίσιο των μαθητικών καταλήψεων. Παρότι λοιπόν προς μεγάλη έκπληξη όλων , τα κατειλημμένα σχολεία στην Ελλάδα άγγιξαν τα 700 την προηγούμενη χρονιά (αριθμός πρωτόγνωρος και αρκετά ελπιδοφόρος) ,με πολλά από αυτά να έχουν παρουσία και στον δρόμο(ανάμεσα στα οποία και το δικό μας), φέτος ο αριθμός έπεσε σχεδόν στα 200 παρά το ανησυχητικό γεγονός ότι εφαρμόστηκε ο νέος νόμος για την παιδεία (τράπεζα θεμάτων , ΕΒΕ…κλπ) και ως εκ τούτου 40.000 φοιτητές έμειναν εκτός (αριθμός σχεδόν διπλάσιος από το προηγούμενο έτος).

Φυσικά τίποτα από όλα αυτά δεν είναι τυχαίο.Εδώ θέλω να χρησιμοποιήσω μια λέξη που άκουσα σε μια πρόσφατη ομιλία πριν λίγες μέρες και μου φάνηκε αρκετά εύστοχη. θρασυδειλία . Με θρασυδειλία λοιπόν η κυβέρνηση κινείται στοχευμένα πίσω από εκδοχές –προσχήματα που θα κουκουλώσουν όσο το δυνατόν καλύτερα ορισμένες πρακτικές.

Το πρόσχημα της δημιουργίας μια βιβλιοθήκης στην θέση του στεκιού μοιάζει αρκετά με άλλα προσχήματα που χρησιμοποίησε το προηγούμενο διάστημα , όπως το ‘’ψηφίζω τις πολιτικές μου σε μια περίοδο πανδημίας όπου οι δυνατότητες έμπρακτης αντίδρασης είναι περιορισμένες αν όχι απαγορευμένες’’ ή το «χρησιμοποιώ την εξ αποστάσεως διδασκαλία για να την καθιερώσω πλέον οπουδήποτε με συμφέρει όπως στα διαστήματα των σχολικών καταλήψεων.

Και ήταν πραγματικό πλήγμα. Οι μαθητές/τριες με τον τρόπο αυτό έπαιρναν υποχρεωτικές απουσίες εξαιτίας της αποχής από το Webex , ενώ δεν έλειψαν οι εκβιασμοί προς τους εκπαιδευτικούς με την αξιολόγηση , βγάζοντας μάλιστα διάγγελμα το υπουργείο για παράνομες απεργίες και σημαντικές αφαιρέσεις μισθών στους καθηγητές που αποφασίζουν να αρνηθούν την τηλεκπαίδευση στα πλαίσια των καταλήψεων.

Όλα αυτά συνδυαστικά με την τρομερή προπαγάνδα καθώς απέκρυπταν τα πραγματικά αιτήματα (15 μαθητές ανά τμήμα ,προσλήψεις εκπαιδευτικών, κατάργηση του αντιπαιδαγωγικού τους νόμου κλπ) και παρουσιάζοντας ως κυρίαρχα την άρνηση της μάσκας και πάει λέγοντας.

Ταυτόχρονα παρουσίαζαν τους/τις καταληψίες ως τραμπούκους ακόμη και ως πίθηκους σκαρφαλωμένους στα σχολικά κάγκελα που εμποδίζουν τη γνώση…(σύμφωνα με μια γελοιογραφία που κοινοποίησαν βουλευτές της Ν.Δ)

Όσο ισχυρή θέληση και να υπάρχει να κρατηθεί ένα σχολείο υπό κατάληψη , καλώς η κακώς οι καταλήψεις χρησιμοποιήθηκαν ως μέσο πίεσης από την κυβέρνηση ότι αν διαρκέσουν για περισσότερο από δύο εβδομάδες έχεις μείνει στην τάξη.

Φυσικά κατά την διάρκεια των καταλήψεων τα μάθημα εξελίσσονταν κανονικά και υποχρεωτικά όποτε αμέσως γίνεται ο διαχωρισμός μεταξύ των υπάκουων μαθητών που θα καθίσουν σπίτι τους και θα προχωρήσουν κανονικά στα μαθήματα και των υπολοίπων που θα απέχουν στα πλαίσια διαμαρτυριών και φυσικά θα χάσουν ένα σημαντικό κομμάτι της ύλης(το οποίο φυσικά δεν θα αναπληρωθεί) αντίθετα με τους υπόλοιπους συμμαθητές τους .

Τι γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις;

Η λειτουργείς με τους όρους της κυβέρνησης και συμμετέχεις στα διαδικτυακά ή απέχεις αναλαμβάνοντας ένα μεγάλο κόστος το οποίο ίσως σημάνει ακόμα και την επανάληψη της χρονιάς. Πέρα από το γεγονός της τρομοκρατίας των απουσιών, χάνεται όλο το νόημα εφόσον η εκπαιδευτική διαδικασία εξελίσσεται κανονικά

και επιλεκτικά.

Επίσης, υπήρξε πρόθεση από το υπουργείο στους τίτλους σπουδών να αναγράφεται πλέον και η διαγωγή(εξαιρετική ,καλή, μεμπτή), έτσι ώστε οποιαδήποτε διατάραξη της εύρυθμης λειτουργιάς του σχολείου, κοινώς μια κατάληψη, να επιφέρει κυρώσεις, οι οποίες μπορούν να σε ακολουθούν για μια ζωή(εύκολα συνδυάζεται και με τα πειθαρχικά για τα πανεπιστήμια).

Συνειδητοποιείς λοιπόν ότι στην λεγόμενη δημοκρατία, το να σηκώνεις ανάστημα έχει καταλήξει να αποτελεί παράνομη ενεργεία. Για εμάς ίσως με λιγότερο κόστος(τουλάχιστον δε μας έστειλαν ακόμα στο νοσοκομείο από το ξύλο), άλλα έχουμε αφήσει παρακαταθήκη στη διάρκεια των καταλήψεων των τελευταίων δυο χρόνων ,όπου σημειώθηκαν περιστατικά διώξεων κ προσαγωγών από αστυνομικούς που εισέβαλαν σε κατειλημμένα σχολεία. (Αγρίνιο ,Ιωάννινα)

Μιλώντας λοιπόν για καταστολή και για αποστειρωμένα πανεπιστήμια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η προπαγάνδα , ο εκβιασμός βρίσκεται και στα σχολεία ,βρίσκεται στην κοινωνία.

Είναι αποστείρωση το γεγονός ότι απαιτούν από τους μαθητές να διασχίσουν έναν Γολγοθά ανταγωνισμού, με βάσεις του δέκα , τράπεζα θεμάτων, χωρίς συγκεκριμένα μαθήματα όπως καλλιτεχνικά ,μουσική γιατί απλά τους στοιχίζουν. Το ίδιο συμβαίνει και με την κοινωνιολογία , που το συγκεκριμένο μάθημα θα μπορούσαμε να πούμε προσφέρει και μια επιπλέον μόρφωση που το κράτος δεν θέλει να έχουμε.

Βλέπω τα σχολεία μας να αποκτούν μορφή επιχείρησης ,να μετατρέπονται σε αρένες, πεδία μάχης για μια θέση ,που στην τελική είναι πολύ πιθανό να μείνει στα χαρτιά. Βλέπω να υπονομεύεται όλο και περισσότερο η δημόσια παιδεία, να ενισχύεται από την άλλη η ιδιωτική εκπαίδευση. Σχολεία άχρωμα ,άοσμα , εντατικοποιημένα.

Οι μαθητές να τρέχουν και να μη φτάνουν με το φόρτο της ύλης και οι καθηγητές αντίστοιχα για να την καλύψουν με τα χίλια

ζόρια και δεν ακουμπώ καν το φάσμα των αδιόριστων εκπαιδευτικών και των ελλείψεων.

Ανάμεσα στα άλλα θέλω να αναφέρω κάτι που μου προξένησε ιδιαίτερη εντύπωση το τελευταίο διάστημα. Συζητάω με μαθητές/τριες της τρίτης λυκείου για την σχολή και το πανεπιστήμιο που θέλουν να σπουδάσουν. δύο από τα άτομα που μίλησα με ρώτησαν ρητορικά : «γιατί να πάω στο ΑΠΘ; για να φάω ξύλο ;καλύτερα να γραφτώ σε ένα δημόσιο ΙΕΚ»

Στην αρχή σοκαρίστηκα με αυτό που άκουγα. Μετά που το σκεπτόμουν έλεγα πραγματικά είναι μια πλέον ρεαλιστική σκέψη. Έχει χυθεί αίμα. Μέσα στον χώρο ενός πανεπιστημίου η αστυνομία συλλαμβάνει αναίτια κόσμο, τραμπουκίζει , δέρνει, σφίγγει φοιτητές στο πάτωμα ,κάνει δολοφονικές επιθέσεις με ανοιχτές μάλιστα σχολές. Και εγώ φοβάμαι πλέον να βρίσκομαι εκεί.

Οι συζητήσεις λοιπόν για την κατάσταση στο πανεπιστήμιο και την καταστολή δεν θα έπρεπε να εσωκλείονται στα κάγκελα του. Είναι συζητήσεις που μας αφορούν και εμάς τους μαθητές αλλά και όλους. Γιατί η μάχη ενάντια στην καταστολή είναι μια μάχη που πρέπει να δοθεί συνολικά.

Και οι μαθητές ,αλλά κυρίως την δεδομένη στιγμή, οι φοιτητές έχουν αναλάβει με όλη τους την ψυχή και το πείσμα έναν δίκαιο αγώνα με κόστος και οι εκπαιδευτικοί οφείλουν να το στηρίξουν. Η αλήθεια είναι πως η έξαρση ενός δυναμικού φοιτητικού

κινήματος, η πολύωρη καθημερινή τους παρουσία εκεί, μέσα στη ζέστη, απέναντι στους μπάτσους, οι καλλιτεχνικές τους δράσεις , οι καταλήψεις, οι μαζικές πορείες κλπ είναι ένα αρκετά ελπιδοφόρο σημάδι που με γεμίζει αισιοδοξία.

θέλω να κλείσω λέγοντας κάτι. Δεν συνηθίζω να μιλάω με αυτόν τον τρόπο, άλλα επιλέγω να το εκφράσω όπως το νιώθω.

Δεν γίνεται να πηγαίνουμε στο πανεπιστήμιο και να φοβόμαστε να εκφραστούμε, να αντιδράσουμε, να κινητοποιηθούμε ενάντια σε πολιτικές που μας πνίγουν, γιατί μας πνίγουν και μας οριοθετούν τη ζωή στο όνομα του κέρδους και του κεφαλαίου.

Δε γίνεται να βλέπουμε τα πανεπιστήμια, τα σχολεία να μετατρέπονται σε επιχειρηματικές μονάδες και εμείς να μη μπορούμε να αντισταθούμε σε αυτό.

Αυτά είναι χουντικά στοιχειά, είναι στοιχεία δικτατορίας.

Σκεπτόμενη την τραγικότητα των τελευταίων ημερών με την είσοδο των μπάτσων στο πανεπιστήμιο , σκεπτόμενη την κοπέλα που ήρθε και μου είπε πως η αστυνομία την αποτρέπει από το να φοιτήσει εκεί, νομίζω πως πρέπει πλέον να υποσχεθούμε ό ένας στον άλλον ότι δε θα επιτρέψουμε σε κανένα άλλο παιδί ,φοιτητή/τρια, αλλά και οποιονδήποτε να φοβηθεί που θα πατήσει στο πανεπιστήμιο του και εδώ θα χρειαστεί ο φόβος να γίνει οργή ,στο όνομα του ασύλου, της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Να μη κυριαρχήσει πια αυτή η τρομοκρατία , η ανελευθερία στα σχολεία , στα πανεπιστήμια, στην κοινωνία και να μην γίνει κανονικότητα αυτός ο ολοκληρωτισμός, γιατί αν δεν θέλουμε να ζήσουμε μέσα στα καλούπια που μας προορίζουν πρέπει να συνειδητοποιήσουμε οι ζωές μας ανήκουν και είναι χρέος μας να μην τις παραδώσουμε.

* *Η εισήγηση ήταν μέρος της εκδήλωσης/συζήτησης –*

Αντιεξέγερση και εμπέδωση του φόβου: Το ελληνικό Κράτος Ασφαλείας.

* Οι φωτογραφίες είναι από το infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία

Ανταπόκριση από το 2ημερο φεστιβάλ του ΕΚΧ Respiro di Libertà στο ΑΠΘ (Photos)

Το διήμερο φεστιβαλ του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Respiro di Libertà που έλαβε χώρο στο Α.Π.Θ., από το φουαγιέ της Νομικής μέχρι και τα γρασίδια Φιλοσοφικής/Θεολογικής, έφτασε στο τέλος του. Για όλες και όλους εμάς ήταν αρκετά σημαντική η επιλογή του τόπου διεξαγωγής του φεστιβάλ, καθώς έχοντας ζήσει τα γεγονότα που διαδραματίζονται τον τελευταίο μήνα μέσα στους χωρους του πανεπιστήμιου γίνεται ξεκάθαρο πως η εξουσία θέλει να αποκλείσει οποιαδήποτε πολιτική και κοινωνική δραστηριότητα μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους. Μπροστά σε αυτή την συνθήκη που επικρατεί και θέλει να επιβάλλει το κράτος, το σίγουρο είναι ένα: Το πανεπιστήμιο οφείλει να έχει δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα•να είναι,δηλαδή, ανοιχτά προσβάσιμο για όλες και όλους.
Επιλέχθηκε, έτσι, το Α.Π.Θ. ως χώρος διεξαγωγής του διημέρου, αντιλαμβανόμενες/οι την ανάγκη να γίνει ξεκάθαρο ότι μέσα στα πανεπιστήμια δεν χωράνε μπάτσοι, εργολάβοι και μαφίες. Την ανάγκη να επανοικειοποιηθούμε το πανεπιστήμιο ως εναν χώρο ανοιχτό, που φιλοξενεί εκδηλώσεις, αγώνες, πολιτικές ζυμώσεις, συζητήσεις, να είναι δηλαδή γεμάτος ζωή. Κόντρα σ’ αυτά που επιτάσσει η εξουσία, που θέλει τους χώρους αυτούς ανοιχτούς μόνο για την αστυνομία, τις μαφίες και τα συμφέροντα των εταιρειών.
Το διήμερο πραγματοποιήθηκε με μεγάλη προσέλευση του κόσμου παρά τον άσχημο καιρό της πρώτης ημέρας και τις αναβολές λόγω

κακοκαιρίας. Την πρώτη ημέρα συζητήθηκε το ζήτημα των έμφυλων διακρίσεων και της ορατότητας της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας, ενώ την δεύτερη με μία ευρεία και μεγάλη συμμετοχή από άτομα, πρωτοβουλίες και συλλογικότητες της πόλης πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση που αφορούσε διάφορες εκφάνσεις της κρατικής καταστολής και του ελληνικού κράτους ασφάλειας. Παράλληλα, πραγματοποιήθηκαν σεμινάρια ομάδων του ΕΚΧ Respiro, συλλογική κουζίνα, παζάρι μεταχειρισμένων ρούχων, παζάρι DIY καλλιτεχνών, έκθεση φωτογραφίας για την αστυνομική βία, lives ενώ δεν έλειπαν και πάγκοι με υλικό και merch διαφόρων ομάδων του χώρου αλλά και άλλων συλλογικοτήτων/πρωτοβουλιών.
Έγινε σαφές ότι παρά την έντονη αστυνομοκρατία μες στο campus, τα άτομα που πλαισίωσαν το φεστιβάλ θέλησαν να δώσουν ένα ηχηρό μήνυμα: Ότι το μόνο που δεν περισσεύει μέσα στα πανεπιστήμια είναι η πολιτική και πολιτιστική δραστηριότητα. Μέσα σε ένα ασφυκτικό κλίμα εντονης τρομοκρατίας και καταστολής, στον καιρό όπου το κράτος, ο καπιταλισμός και η πατριαρχία συντηρούν και προωθούν την βία, την εκμετάλλευση και τον αποκλεισμό, εμείς επιλέγουμε την συλλογικοποίηση, την αλληλεγγύη και τη δημιουργία.
Ευχαριστούμε όλα τα άτομα που συμμετείχαν και στήριξαν την προσπάθεια αυτή.
Φωτογραφίες και από την ανταπόκριση του infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία

- **ΕΞΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ**
- **ΑΠΘ ΕΛΕΥΘΕΡΟ, ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ**

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Respiro di Libertà (Ολυμπιάδος με Ιουλιανού, πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΥΤΑΡΧΕΙΑ

8ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)

Εδώ και αρκετά χρόνια το Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ αποτελεί θεσμό για την πόλη και την κοινωνία των Ιωαννίνων. Για 8η σερί χρονιά θα διοργανωθεί φέτος από τις 23 έως και τις 26 Ιουνίου, στο θεατράκι Σκάλας και στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα, με πλήθος πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Ποιες είναι όμως οι πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές

συνθήκες μέσα στις οποίες θα διεξαχθεί το φετινό φεστιβάλ; Μετά από δύο χρόνια πανδημίας και εγκλεισμού, διακοπτόμενου μόνο από την υψηλή τουριστική σεζόν, επανερχόμαστε (σιγά σιγά σε μία, ας το πούμε, κανονικότητα. Με χιλιάδες νεκρούς στις πλάτες μας, ένα σύστημα δημόσιας υγείας τσαλαπατημένο από τις συνεχείς πολιτικές υποβάθμισης κάθε τι με δημόσιο χαρακτήρα, με την καταστολή να έχει φτάσει σε επικίνδυνα ύψη, τον μέσο άνθρωπο να αγκομαχά από τα άπειρα οικονομικά – και όχι μόνο – προβλήματα. Τα προβλήματα αυτά εντείνονται από την λεγόμενη ενεργειακή κρίση και την ακρίβεια που μαστίζει το μέσο νοικοκυριό, βομβαρδίζοντάς το καθημερινά με χρέη, απλήρωτους λογαριασμούς και υποχρεώσεις που είναι αδύνατον να έρθουν σε πέρας. Και πώς να βγάλουμε από τη λίστα τα προβλήματα ψυχικής υγείας που αντιμετωπίζει ο κόσμος, καθώς και την έμφυλη καταπίεση, η οποία εκδηλώνεται με κακοποιήσεις, βιασμούς και γυναικοκτονίες που καταγράφονται σχεδόν καθημερινά;

Η κανονικότητα που επιφυλάσσει όμως μία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση αρπαχτικών, βουτηγμένη μέσα στα σκάνδαλα και στις μίζες δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική και λιγότερο ζοφερή. Με ισχυρές δόσεις γραφειοκρατικού ελέγχου, με κατασταλτικές μεθόδους μεγάλης βιαιότητας, με ενέσεις εθνικισμού και ξενοφοβία και με ένα οικονομικό πρόγραμμα που μεταθέτει τις ευθύνες για κάθε οικονομική και κοινωνική δυστυχία στο άτομο, με όλα αυτά κυβερνάει η Νέα Δημοκρατία και η φατρία του μητσοτακέικου. Κι αν έρχονται εκλογές και κρύβονται κάτω από το χαλί όλες οι καταστροφές που προκαλεί σε μας και στο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε, με μικρά και άχρηστα δωράκια περιοδικής καλοκαιρινής ελευθερίας χωρίς κορωνοϊό και με ασήμαντες επιχορηγήσεις για την αντιμετώπιση της κατά πολύ μεγαλύτερης ακρίβειας, όλα αυτά είναι χρέος μας να τα θυμίζουμε και να τα αναλύουμε. Μέσα σε ένα περιβάλλον, έτσι κι αλλιώς, μεγάλης οικολογικής καταστροφής που προκαλείται εν πολλοίς από το οικονομικό σύστημα και τη λογική της αέναης προόδου και ανάπτυξης, με τη ρύπανση, τα καμένα δάση και την υποβάθμιση του φυσικού πλούτου να αποτελούν σε

πολλές περιπτώσεις την άμεση καθημερινότητά μας. Και φυσικά, με έναν πόλεμο σε εξέλιξη, με μια άγρια εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία που απειλεί, με τη συμμετοχή διάφορων κρατικών μηχανισμών, να βάλει τις κοινωνίες του πλανήτη σε ένα διαρκή –γιατί όχι και παγκόσμιο- πόλεμο.

Την πρώτη μέρα του φεστιβάλ, λοιπόν, την Πέμπτη 23 Ιουνίου θα συζητήσουμε στον ΕΚΧ Αλιμούρα για τη συστηματική προσπάθεια που γίνεται από το κράτος να φιμωθεί κάθε φωνή αντίστασης στο δημόσιο χώρο. Οι μπάτσοι οργίασαν απέναντι στους πολίτες αυτής της χώρας καθόλη τη διάρκεια της πανδημίας και οργιάζουν ακόμα περισσότερο τώρα απέναντι στους φοιτητές και ειδικά στο ΑΠθ, ώστε να εμπεδωθεί μια για πάντα ότι κουμάντο παντού κάνει το κράτος και τα πανεπιστήμια δεν μπορούν παρά να είναι χώροι οικονομικής προσόδου, χώροι της αγοράς. Απέναντι σε αυτήν την συνθήκη παλεύουν οι φοιτητές και οι φοιτήτριες καθημερινά, όπως και εργαζόμενοι-ες στο χώρο της Παιδείας, για ένα πανεπιστήμιο δηλαδή ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό.

Στις 24 Ιουνίου θα μιλήσουμε στο θεατράκι για τον πόλεμο και την ενεργειακή κρίση, καθώς και για τις εξελίξεις στο ζήτημα των εξορύξεων υδρογονανθράκων που επανέρχονται στο προσκήνιο και στην περιοχή μας, την Ήπειρο, μετά τις κυρώσεις που έχει επιβάλει η Ε.Ε στη Ρωσία. Το κράτος της Ρωσίας διεξάγει έναν άνισο πόλεμο απέναντι στην Ουκρανία επιδιώκοντας να εξασφαλίσει τα γεωπολιτικά και οικονομικά του συμφέροντα. Την ίδια στιγμή τα δυτικά κράτη προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την πολεμική σύρραξη για να αποδυναμώσουν τη θέση της Ρωσίας και να ενισχύσουν τη δική τους, σε έναν πόλεμο που γίνεται πάλι στις πλάτες ενός λαού, που παίρνει με τη σειρά του το δρόμο της προσφυγιάς όπως έχει συμβεί τόσες και τόσες φορές τα τελευταία χρόνια μα αρκετούς λαούς (Συρία, Αφγανιστάν, Λιβύη κλπ). Σε μία τέτοια συνθήκη προσπαθούν όλα τα κράτη να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους με εξοπλισμούς, συστήματα ελέγχου και στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας, με αποτέλεσμα και το ελληνικό κράτος να προσπαθεί από την εμπλοκή του στον πόλεμο να ενισχύσει τη θέση του μέσα στο δυτικό μπλοκ

δυνάμεων υποσκελίζοντας την Τουρκία. Άλλο ένα «θερμό» καλοκαίρι μας περιμένει, γεμάτο εθνικιστικές κορώνες εκατέρωθεν, μπας και ξεχάσουμε για λίγο ποια είναι τα προβλήματά μας και ποιος ο πραγματικός εχθρός.

Και τέλος, το πολιτικό πρόγραμμα του φεστιβάλ λήγει το Σάββατο 25 Ιουνίου με μία εκδήλωση αφιερωμένη στο έμφυλο ζήτημα και τις πολλαπλές μορφές κακοποιήσεων που παράγει η πατριαρχία. Το δυναμικό μπάσιμο των καταπιεσμένων γυναικών και ατόμων με διαφορετικό σεξουαλικό και έμφυλο προσανατολισμό και ταυτότητα, προσκρούει πάνω σε ένα δικαστικό και εκτελεστικό σύστημα που χρόνια τώρα συγκάλυπτε, δικαιολογούσε ή αθώωνε βιαστές, παιδόφιλους με λεφτά, κακοποιητές και γενικά διάφορα καθάρματα με περιβολή ή και χωρίς, αρκεί να αποτελούσαν τον «υγιή» πυρήνα της πατριαρχίας, δηλαδή άντρες παντελονάτοι που δε σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους και θέλουν τη γυναίκα να τους ικανοποιεί και να τους υπηρετεί. Το έμφυλο, λοιπόν, αφορά μία ριζική σύγκρουση ανάμεσα σε μία θεμελιώδη και προαιώνια εξουσία, όπως είναι η πατριαρχία και έναν νέο κόσμο που ζητά ελευθερία, αυτονομία, ισότητα και να σπάσει επιτέλους ο φόβος και η υποταγή.
Όλα τα παραπάνω αποτελούν τη συνεισφορά του αντιεξουσιαστικού φεστιβάλ πάνω σε ζητήματα κομβικά και ζωτικά για την κοινωνία. Γιατί αν δεν αρθρώσουμε λόγο και αν δεν προετοιμάσουμε τις αντιστάσεις μας σε αυτά που έρχονται και σε όσα ήδη με δυσκολία αντιμετωπίζουμε, τότε τι ακριβώς περιμένουμε να αλλάξει; Παράλληλα, στο φεστιβάλ θα πραγματοποιηθούν dj set στην Αλιμούρα, πάρτυ στο θεατράκι, hip hop συναυλία και το πρώτο drag show στα Γιάννινα σε δημόσιο χώρο, καθώς και παραδοσιακό γλέντι, κατά χρονολογική σειρά, που όλα αυτά αποτελούν μία αντιεμπορευματική και ενάντια στο κυρίαρχο πολιτιστική πρόταση, που συνοδεύει τον πολιτικό λόγο που θα παραχθεί από το φεστιβάλ.

Για να θεμελιώσουμε έναν κόσμο αντίστασης απέναντι στην εξαθλίωση που μας επιφυλάσσει η εξουσία. Για να δημιουργήσουμε εικόνες και στιγμές από τον κόσμο που θέλουμε. Για να

διασπείρουμε τον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό λόγο, ένα λόγο ελευθερίας, κοινωνικής αυτονομίας και άμεσης δημοκρατίας. Καλούμε, λοιπόν, τη γιαννιώτικη κοινωνία να παρευρεθεί και να στηρίξει το 8ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που θα πραγματοποιηθεί από τις 23 – 26 Ιουνίου 2022 στην Αλιμούρα και στο θεατράκι Σκάλας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ :

ΠΕΜΠΤΗ 23.06 | 19:00 | εκχ. Αλιμούρα
Η εδραίωση της καταστολής και η εμπέδωση του φόβου στο δημόσιο χώρο
– CopWatch.gr
– Αυτόνομη Συνέλευση Πανεπιστημίου Ιωαννίνων
– Δρ. Εύη Χαντζή (Μεταδιδακτορική ερευνήτρια ΑΠΘ)
+DJ SET
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24.06 | 19:00 | Θεατράκι Σκάλας
Οι πολεμικές μηχανές ζεσταίνονται: Από την εισβολή στην Ουκρανία μέχρι την στρατιωτικοποίηση και υποβάθμιση της ζωής μας
– Χαραλαμπόπουλος Νίκος
– Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία
+AFTER PARTY
ΣΑΒΒΑΤΟ 25.06 | 19:00 | Θεατράκι Σκάλας
Η κοινωνία ενώπιον της πατριαρχικής βαρβαρότητας: Δημιουργώντας εστίες αντίστασης και αλληλοβοήθειας
– Χάρης Τζωρτζάκης (ηθοποιός)
– Αθηνά Πεγκλίδου (επίκουρη καθηγήτρια ΑΠΘ, μέλος του femicide.gr)
+ Sqz & hak performing dj set
HIP HOP LIVE:
-Real Recognize Real
-Βρονες x Erga Omnes
-Μαύρος 181
-Σημάδι
-Dolly Vara
-GUEST STAR: Chraja
ΚΥΡΙΑΚΗ 26.06 | 18:00 | εκχ. Αλιμούρα
Παραδοσιακό γλέντι με τους Ασυμμάζευτους
https://www.facebook.com/events/651664239373933/?ref=newsfeed

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 7μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Διεθνής διαδικτυακή εκδήλωση : Confronting War & Racism: Migration & Solidarity in Eastern Europe

Κυριακή 12 Ιουνίου στις 20:00

Join us virtually at: CWC.IM/MigrationSolidarity
[Για πρακτικούς λόγους η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στα αγγλικά αλλά θα προστεθούν ελληνικοί υπότιτλοι τις επόμενες ημέρες μετά το livestreaming.]
A panel presenting grassroots perspectives on the situation in Ukraine and the broader context of migration in Europe. Featuring: a Ukrainian anti-authoritarian volunteer on mutual aid and territorial defense; a Roma activist on the impact of the crisis on the Ukrainian Roma community; and a Polish No Borders volunteer on racism towards refugees at the Polish/Belarus border.
There will be presentations by the panelists, followed by

moderated discussion, and audience Q&A.
This event is presented by a collaborative of concerned collectives and individuals. Solidarity will win!

2ήμερο Φεστιβάλ του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Respiro di Libertà

2ήμερο Φεστιβάλ του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Respiro di Libertà(Ολυμπιάδος με Ιουλιανού, πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)
09/06-10/06 στα γρασίδια Φιλοσοφικής/Θεολογικής Α.Π.Θ.
Πέμπτη 09/06
19:00-20:00 Σεμινάριο αυτοάμυνας για θηλυκότητες από τον Α.Σ. Απάλευτος

Εργαστήρι κεραμικής από την ομάδα Γαία +980°C
20:30 Εκδήλωση/συζήτηση – Έμφυλες διακρίσεις και ορατότητα: Από το θεσμικό πλαίσιο στις κοινότητες αγώνα.
Εισηγήσεις: Φεμινιστική Ομάδα της Αντιεξουσιαστικός Κίνησης Θεσσαλονίκης Ομάδα Sylvia Rivera
Δήμητρα Λάτσιου, Δικηγόρος με ειδίκευση σε ζητήματα έμφυλης βίας
Αγγελική Σεραφείμ, Δικηγόρος
22:00 Live-Ποιητική Συνάντηση
ΕΞΟΔΟΣ POETRY + SOUND(E)SCAPES
Παρασκευή 10/06
19:00-20:00Σεμινάριο Escrima: Άμυνα σε γκλοπ, άμυνα σε μαχαίρι
Εργαστήρι κεραμικής από την ομάδα Γαία +980°C
20:30 Εκδήλωση/Συζήτηση – Αντιεξέγερση και εμπέδωση του φόβου: Το ελληνικό Κράτος Ασφαλείας.
Εισηγήσεις: CopWatchGR
Αυτόνομη Μαθητική Ομάδα Gatto Nero
Κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ
Πρωτοβουλία FreePanoulis
Πανελλαδικό Σωματείο στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια εκπαίδευση
Αλέξανδρος Λιτσαρδακης, Δημοσιογράφος
22:00 Live παραδοσιακό γλέντι με:
ΒΑΣΩ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ (ΦΩΝΗ)
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΡΑΧΝΟΣ (ΒΙΟΛΙ)
ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΩΥΣΙΑΔΗΣ (ΛΑΟΥΤΟ)
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣ (ΚΡΟΥΣΤΑ)
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ (ΚΛΑΡΙΝΟ)
Κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ θα λειτουργούν:

- Vegan πολυεθνική κουζίνα και παζάρι μεταχειρισμένων ρούχων από την ομάδα Room39, Refugee & Homeless Support- Τα έσοδα από την κουζίνα και το παζάρι ρούχων θα ενισχύσουν το ταμείο για τον αγώνα των μεταναστριών ενάντια στις εξώσεις
- Bazaar χειροτεχνίας
- Πάγκοι με βιβλία από κινηματικές εκδόσεις
- Έκθεση αφίσας από το κινηματικό αρχείο της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης
- Περίπτερο ενάντια στην αστυνομική βία και αυθαιρεσία

από το CopWatchGR

- Merch και έντυπο υλικό από συλλογικότητες και ομάδες

https://www.facebook.com/events/413958673534520

Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού -Εκδήλωση με τους συντελεστές της παράστασης & την C. Pinelli

Ο αναρχικός εργάτης σιδηροδρόμων Τζουζέπε Πινέλλι (Giuseppe «Pino» Pinelli, 1928 – 1969) ήταν ένας από τους πιο δραστήριους και ενεργούς Ιταλούς αναρχικούς της εποχής του. Η δουλειά του στους σιδηροδρόμους του έδωσε την ευκαιρία να επικοινωνήσει με όλο το ιταλικό ριζοσπαστικό κίνημα την περίοδο των μεγάλων αναστατώσεων της δεκαετίας του 60. Αυτή του η δράση και συμμετοχή του στους εργατικούς και πολιτικούς αγώνες ήταν η αιτία και η αφορμή για να βρεθεί κρατούμενος στις 12 Δεκεμβρίου και στις 15 τη νύχτα ενώ ανακρίνονταν στο αστυνομικό τμήμα του Μιλάνο να εκπαραθυρωθεί και να πέσει νεκρός από τα χέρια του επικεφαλής της ανάκρισης αστυνόμου Καλαμπρεζι.
Στο τμήμα οδηγήθηκε ως ύποπτος για την έκρηξη στην αγροτική τράπεζα στην πλατεία πιάτσα Φοντάνα που είχε σαν αποτέλεσμα 16 νεκρούς και 88 τραυματίες. Η δολοφονία του ήταν η απόπειρα συγκάλυψης των πραγματικών αυτουργών, των Ιταλών νεοφασιστών που δρούσαν ως παρακρατική δύναμη, και την εποχή εκείνη ευθύνονταν για πολλές βομβιστικές επιθέσεις προκείμενου να διαλύσουν το μεγάλο ριζοσπαστικό και εξεγερτικό κίνημα της Ιταλίας εκείνης της περιόδου. Η αντίδρασή του κινήματος ήταν άμεση και μεγάλη συγκλονίζοντας την ιταλική κοινωνία και όχι μόνο. Ο Ντάριο Φο το 1970 γράφει το θεατρικό έργο ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού και σφραγίζει με ανεξίτηλο τρόπο το κρατικό έγκλημα που διαπράχθηκε εκείνη τη νύχτα της 15ης Δεκεμβρίου. Το μήνυμα της δολοφονίας του Πινέλλι δεν ανήκει στο παρελθόν, το συναντάμε με πολλούς τρόπους σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη, σε πληθώρα ιστορικών στιγμών και περιόδων. Είναι το μήνυμα που αναδύεται κάθε φορά που οι σχέσεις κοινωνίας και κράτους καθίστανται ασυμβίβαστες, με το τελευταίο να καταφεύγει σε κάθε είδους απειλή και όταν χρειαστεί να την πραγματοποιεί με τα εκτελεστικά της όργανα.
Πίσω από κάθε Πινέλλι θα υπάρχει πάντα ένας Καλαμπρεζι. Πίσω από κάθε κρατική βία σε βάρος των αδύναμων που το μόνο όπλο είναι η αντίστασή τους, θα βρίσκεται πάντα ένας δικαστής ένας αστυνομικός ένας υπουργός ένας δημοσιογράφος, ένα σύστημα ολόκληρο για να συγκαλύψει αυτή την ομιλία προκειμένου να

φιμώσει, να καταστείλει και αν χρειαστεί να δολοφονήσει αυτόν και αυτούς που αντιστέκονται. Αυτό το διαχρονικό μήνυμα εκπέμπει και η παράσταση πού παίζεται αυτόν τον καιρό στη Θεσσαλονίκη.
Την Τρίτη 24 Μαΐου και ώρα 8:30 το βράδυ στον κοινωνικό χώρο Respiro di liberta Ιουλιανού και Ολυμπιάδος πίσω από την Λαοδηγήτρια το περιοδικό Βαβυλωνία και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης καλούν σε εκδήλωση-συζήτηση με καλεσμένους τους συντελεστές της παράστασης αλλά και την κόρη το Τζουζέπε Πινέλλι,Κλαούντια Πινέλλι. Στο τέλος της εκδήλωσης θα ακολουθήσει μουσική βραδιά με τα τραγούδια της παράστασης και όχι μόνο
https://www.facebook.com/events/621788489354968?ref=newsfeed

Διαδικτυακή εκδήλωση: Παγκόσμια Αλληλεγγύη – Ενάντια στα κράτη και στη στρατιωτικοποίηση του πλανήτη Φωνές από την Ουκρανία, τη Λευκορωσία και τη Ρωσία

Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στην Αγγλική γλώσσα

Online Event:
Global Solidarity: Against the states and the militarization of the planet
Voices from Ukraine, Belarus, and Russia
Thursday 17th March 20:00 EET
After two dark pandemic years, warmonger States are militarizing the planet, drowning whole societies in blood in order to accomplish their power games. In this online discussion, comrades from Ukraine, Belarus, and Russia speak about how the invasion of Ukraine has impacted their societies and communities, describing the forms that resistance to the invasion is taking in all three contexts and how people elsewhere around the world can raise and support efforts to stop it.
Speakers:
Salem in Kyiv, libertarian-socialist, founder of Operation Solidarity
Yana, A journalist in OVD-Info, human rights project against political oppressions, a participant of The Network Case support campaign (the case against Russian anarchists)
ABC-Belarus
Co-Hosted by:
Member of Anti-authoritarian Movement Athens and Nosotros EKX
Member of CrimethInc.
This event will take place online, to attend find the links to the livestreams here:
https://solidarityagainstinvasion.noblogs.org/
[More info]

Operation Solidarity- https://operation-solidarity.org/
@operation.solidarity
OVD-Info- https://ovdinfo.org/
@OvdInfo
ABC Belarus- https://abc-belarus.org/?lang=en
@abcbelarus
Anti-authoritarian Movement- https://www.antiauthoritarian.gr/
CrimethInc- https://crimethinc.com/

Ένας χρόνος χωρίς τον Θεόφιλο

Ένα ξεχωριστό βράδυ για τον θεόφιλο μαζί με πολλά βράδια μνήμης θα είναι πάντα ζωντανός και αλησμόνητος από όλους-ες μας

21:00 Προβολή ταινίας ” Ο βασιλιάς της κόλασης”

23:00 Rock Bar

Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης